

อาทิตย์ ติ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

ผจญภัยเมืองใหม่ ตอน เควัง

जू ๆ RC ที่ Huashan 1914 Creative Park ก็จบลงไปแบบ
ง ๆ ชนิดที่เรียกได้ว่าไม่ทันตั้งตัว ไร่เราก็นึกว่าพอเจอสถานที่ฮิป ๆ
มุมถ่ายรูปเยอะ ๆ แล้วเพื่อน ๆ จะพากันเรีงร่าทำแดดทำฝนกันซะอีก
เจอราคาความซิคเข้าไปเท่านั้นแหละ อยู่ดูแต่ละจุดได้ไม่นาน ได้แต่
เดินออก ๆ แต่ด้วยความสัตย์จริง น่าจะเป็นที่สภาพอากาศกับสภาพ
จิตใจของแต่ละคนมากกว่า นี่แหละนะ เวลามาเที่ยวกับคนหมู่มาก
เวลาเกิดภาวะเง้งเง่าขึ้นมาทีไรจะลงเอยแบบนี้ ทุกทีเวลาเที่ยวคนเดียวก็
ปล่อยใจสนุก ๆ ออกไปไหนก็ไป ไม่อยากไปไหนก็ไม่ไป ไม่ต้องพะวง
ว่าใครจะโอเคหรือเปล่า อันนี้ก็ต้องพะเน้าพะนอกันมากหน่อย แล้วใคร
จะไปคิดว่าในวันท้าย ๆ มันจะเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นมาจนได้...
(แต่ยังไม่เล่าตอนนี้หรอก)

เควังจริง เควังจัง ไม่รู้จะไปไหนดี พวกเราเลยลงความเห็น
กลับบ้านเราก่อน ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านเรา ยังไงซะแถว ๆ นั้นก็มี
แหล่งช้อปปิ้งมากมาย น่าจะช่วยผ่อนคลายเป็นได้ เเรากลับไป 西門町
徒步區 (ซีเหมินติง ญู้ซู่) อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนเพื่อตั้งหลัก ช่วง
เวลาบ่าย ๆ ที่พระอาทิตย์ยังไม่ตกดินแบบนี้ ละแวกนี้ก็ดูจะยังไม่ค่อย
คึกคักเท่าไร แต่ก็ไม่ถึงกับร้างผู้คน ยังคงเห็นความมีชีวิตชีวา และความ
อีกทีก็อยู่อย่างชัดเจน เดินไปเดินมาก็เกิดไอเดียว่าน่าจะทยอยหาซื้อ
ของฝากกันเลยทีเดียวดีกว่าไหม วันที่เหลือเรา RC ก็พอสมควรอยู่ จะได้ไม่
รีบร้อนมากว่าแล้วก็พุ่งเข้าไปที่ร้านแรกกันเลย เป็นร้านขายขนมที่แทบ
ไม่รู้จักสักอย่าง เป็นขนมห่อ ๆ หน้าตาคล้าย ๆ กันไปหมด

ระหว่างที่เดินง ๆ วนไปวนมา เพื่อนตัวดีที่พอจะเคยได้กิน
ขนมบางอย่างในร้านนี้มาบ้างก็มากระซิบที่ข้างหูว่า “อันนี้อร่อยแกล”

เป็นระยะ ๆ สิ่งทีเพื่อนบอกคือเยลลี่ผลไม้ในห่อสวย (果冻 กว๋อตั้ง)
ความโหดของมันคือ แต่ละห่อก็จะมีเนื้อผลไม้ด้วย อย่างรสบ๊วยพีแก
ก็ใส่บ๊วยเม็ดเต็มให้เห็นเลย เขาบอกว่ารสสัมผัสกับรสมะม่วงคือบังไม่ไหว
สมควรซื้อกลับไปแจกจ่ายอย่างยิ่ง เพื่อนคนไหนหัวอ่อนหน่อยก็โย
ลงตะกร้ากันอย่างไม่กลัวหน้ามีตราบกับผีเข้า แต่กับเรานะเหวอ หลัง
จากที่คิดวิเคราะห์ แยกแยะแล้ว ตัดสินใจที่จะไม่ซื้อฝากใครหน้าไหน
ทั้งนั้น เพราะอะไร? เพราะผู้ครอบตัว “กีนยาก” นะสิ นี่พูดจากใจไม่
กลัวโดนแบนเลยนะ ไม่ว่าจะคนที่ออฟฟิศหรือคนที่บ้าน ลองถ้าเป็น
ของหน้าตาแปลก ๆ แถมพะยี่ห้อจากจีน (คือเห็นเป็นภาษาจีนนะนะ)
ของสิ่งนั้นก็ถูกวางทิ้งไว้อย่างไร้เชื้อชาติโย ซึ่งมันเคยเกิดกรณีนี้มา
หลายต่อหลายครั้ง ครั้งนี้มุดตาจะไม่ใช่เหยื่อของพวกเขาอีกต่อไป เซ็ด

รู้จักไหมคำว่าเซตนะ หาอะไรที่เหมาะสมกับเราที่มันแปลก และแตกต่าง ดึกว่า ในหัวก็แวบขึ้นมาว่า “ไข่มุกกลี” (粉圓 เฝ็นหยวน) (ไข่มุกแบบ ซานมไข่มุกนะ) เออเนอะ ถ้ากินซานมที่นี้แล้วไข่มุกมันน้อย ไม่สะใจ ทำไม่ไม่ซื้อไปต้มกินเองซะเลยละ จะใส่ทำอะไรได้ ฮี ๆ ว่าบุญว่าบาป มีชายจริงนะเออ ตอนที่ยังไม่ต้มมันเม็ดเล็กนิดเดียวเอง ลักษณะคล้าย สารกันชื้น แต่นึกไปนึกมา... ถ้าไม่มีซานมหรือเครื่องดื่มที่มันกินด้วย กันได้ จะกินเปล่า ๆ เหรอ แล้วคิดว่าต้มเองเป็นไข่มุก ขณะที่คิดก็เดิน ถีอถุงไข่มุกเดินวนไปมา และจบลงที่วางมันกลับไปเดิม

ชาวคณะเดินเข้าออกร้านขนมอยู่ 2-3 ร้าน เพราะแต่ละร้านใช้เวลาค่อนข้างนาน แถมร้านอื่น ๆ ก็ขายของแนว ๆ เดียวกันหมด ออก มาอีกทีก็เย็นย่ำแล้ว ถึงเวลาหาของกินได้แล้วมั้ง... ทันใดนั้นเองก็ บังเกิดอัศจรรย์ RC ใหม่ผุดขึ้นมา “เราไปเดินเที่ยวตลาดหระเหอกัน ใหม่” (饒河夜市 เหระเหอ เยี่ยซือ) นั่นคือเสียงกระซิบจากต้นหนของ เรา เข้าใจว่าทุกคนน่าจะได้รับการชอปปิงบำบัดกันจนแบบตกลับมาใช้ งานได้อีกครั้งแล้ว อะ ไปก็ไป... ตลาดกลางคืนแห่งนี้ไปไม่ยากเลย เพราะอยู่ใกล้กับรถไฟใต้ดินสถานีซงซาน (松山) ที่ห่างออกไปจาก ย่านนี้ประมาณหนึ่งแบบเดินข้ามถนนนิดหน่อยก็เจอแล้ว เราต่าง หิ้วท้องกันไปหวังน้ำบ่อหน้าที่ไม่รู้ว่าอะไรให้กินบ้าง

ว่ากันว่าตลาดหระเหอเป็นตลาดที่เก่าแก่ที่สุดของไทเป มีความเป็นไทเปแบบดั้งเดิมสูงมาก เป็นถนนเส้นไม่ยาวมาก แต่สองข้าง ทางคือแน่น แน่นไปด้วยร้านเสื่อผ้าเอย ร้านขายของกินจุบจิบเอย คน ก็แน่นด้วยเช่นกัน แค่นั่งมาที่หน้าประตูทางเข้าก็รู้เลยว่ามาไม่ผิดที่ แน่ ๆ คนเล่นทะเล่อกออกมาข้างนอกซะขนาดนั้น เมาที่นี้เพื่อหาของกิน ฉะนั้นก็ต้องเอาของกินเข้าปากก่อน และแน่นอนว่าร้านของกินที่ ง่าย และเยอะที่สุดก็คือ ซานมไข่มุก ที่งานของเรารีบมาไซโคแบบจะ ในทันทีว่า “ร้านนี้เพิ่งเข้าเมืองไทย ราคาที่บ้านเราแพงมาก กินที่นี้ไป เลย คุ่ม” มองดูหน้าร้านเป็นรูปเสื่อละ ราคาที่เป็นเงินไทยประมาณ 50

บาท สำหรับนี้คิดว่ามันก็พอจ่ายได้ เราตัดสินใจซื้อ มา ลองกิน 2 แก้ว แก้วหนึ่งเป็นแบบออริจินัล อีกแก้วก็ สุดแต่ใจจะไขว่คว้า เหวอว่ารสชาติมันใช้ได้อยู่นะ คือไม่ ได้ชอบแบบเข้มมาก นมมาก อันนี้มันกลาง ๆ กินได้ เรื่อย ๆ แบ่งกันดูไปดูมาแป็บเดียวก็หมด แต่อีกแก้ว ที่สุดแต่ใจจะไขว่คว้านี้สิ มันกำลังจะกลายร่างเป็น ภาวะแล้ว เพราะคนสั่งอยากรู้อยากลองเลยไปสั่ง รสชาติอะไรมาก็ไม่รู้ ชุมปี ฉันทบบายก่อนแล้วหนึ่ง

แน่นอนตลาดกลางคืนแบบนี้ก็ต้องมีเต้าหู้ เหม็นแน่ ๆ กลิ่นนี่คือโชยมาแต่ไกล แต่ตอนนี้เรามีภูมิ ต้านทานแล้ว ถ้ามว่ากินอีกได้ไหม ตอบเลยว่าได้ (แต่ กับคนอื่นนี่ไม่แน่ใจ) มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น พวกแก

อะคิดมาก เราเดินดูเสื่อผ้าไป ดูซาไข่มุกไป ดมกลิ่นเต้าหู้เหม็นไป เสื่อผ้าไทเปนี่น่ารักดีนะ มันไม่ได้ออกแนวจีนจำ เกาหลีจำ ญี่ปุ่นจำ มันรวม ๆ กัน จะว่าไปก็คล้าย ๆ แฟชั่นบ้านเราเหมือนกัน ราคา ก็ ประมาณหนึ่ง ถ้าเลือกดี ๆ ก็จะเจอร้านถูก ๆ เข้าให้ ส่วนของกินก็เน้น เป็นกินจุบจิบ ๆ ไม่ค่อยเป็นชิ้นเป็นอันจริงจังเท่าไร สุดท้ายเราก็ต้อง ไปฝั่งร้านข้าวหุรวูฟาน (ข้าวหน้าเนื้อตุ๋น) กันอีกเช่นเคย แต่มันอร่อย ดีจริง ๆ นะ ไม่เคยผิดหวังสักทีที่กิน วันนี้เหนื่อย (ใจ) กันมามากแล้ว ได้เวลากลับที่พักเพื่อเตรียมตัวสำหรับ RC สุดยิ่งใหญ่ในวันพรุ่งนี้ พร้อมกับประสบการณ์ใหม่ที่ยังไม่เคยได้สัมผัส ตอนนี้อยู่ไปก่อน ไม่บอกหรอกว่าอะไร ฮี ๆ

Small Tips

ขึ้นชื่อว่าซานมจีน (ขนมของจีน มีตัวหนังสือจีนยูนับ ๆ บน หน้าของ) แคเห็นหลายคนก็คงกลัวกันแล้ว เพราะไม่อาจจะรู้ ได้เลยว่าหน้าตา และรสชาติมันจะออกมาอีท่าไหน อยากจะ แนะนำว่า ถ้าร้านไหนมีให้ “ชิม” ก็จงชิมซะ อย่าทำกระมิด กระเมี้ยน เพราะนั่นมันหมายถึงชีวิต ! ร้านขายขนมส่วนมาก ก็จะมีให้ชิมอยู่แล้ว ของจำพวกชาของ ๆ สำหรับชงกินเองก็มี ให้ชิมนะ บางร้านพนักงานคือถือจาน้ำร้อนเดินตามมาบริการ เลยละ แล้วเราเองก็ตกลมพวงของพวกนางทุกครั้ง ชิมแล้ว ก็ อู๊ย ซานี่อร่อย ก็ว่ากันไป อย่างเคยลิที่เล่าให้ฟังนั้นก็ชิมกัน จนนง เพราะเคยลินี้หากินดี ๆ รสชาติไม่ประหลาดยากมาก มี ให้ชิมก็จำเป็นต้องชิมจริง ๆ

ภาพประกอบจาก

www.youzan.com

www.xm680.com

http://www.keaitupian.cn/fengjing/14468_2.html